

Kinh Tăng Chi | Chương Bốn pháp | Phẩm Tư Tâm Sở (tt) | Sư Giác Nguyên giảng 13/08/2018

Alo, cảm ơn bà con rất nhiều. Hôm nay mình học qua tin mới nè. Tin mới, không tin mới? Hôm qua mình vừa học xong cái phần về bốn tuệ phân tích của ngài Xá-lợi-phất, thì hôm nay là mình học cái này. Chúc của mình ổn định chút xíu thôi, hôm qua mình quên ghi cái này, mình lên nghe cái này chút.

Alo, em xin bổ sung đôi điều về bốn tuệ vô ngại giải. Điều kiện, điều kiện hỗ trợ cho bốn tuệ. Đây là gì ta? Tóm gọn bà con nghe.

Một là Kammam, có nghĩa là chủng tử nghiệp cao thấp. Cái nghiệp của kiếp trước có bốn tuệ này. Trước là của La-hán thai phát thì hai cái nhân quá khứ phải cao, số một nha.

Rồi tới số hai, đó là savanam, có nghĩa là khi nào thường nghe pháp luật thì bốn tuệ này sẽ tốt hơn.

Cái số ba đó là paripucchā, tức là vấn đáp pháp. Khi nào thường vấn đáp giáo lý thì bốn tuệ này sẽ tốt hơn.

Số bốn là số mấy? Số bốn là pubbayoga, có nghĩa là thường xuyên chú pháp văn kệ, quán xét. Có tốt hơn cái đời sống nội bộ nhớ nha. Bốn điều, bốn điều.

Rồi cái thứ năm, đó là garu, có nghĩa là bị nào tôn trọng giáo lý nhiều quá thì bốn tuệ sẽ tốt hơn. Tổng cộng năm điều, dạ phải, con ghi nhớ rồi nha. Tổng cộng có nghĩa là bốn cái trí vô ngại này nè. Bốn trí vô ngại giải này là cái mà mình biết. Trí vô ngại giải này có ở bậc thánh, kể cả hữu học và La-hán.

Rồi, ý nghĩa vô ngại giải pháp, vô ngại giải, thứ ba là trí về kể vấn đề phiền thế và siêu thế. Vô ngại giải còn lại chỉ là trí tuệ trong vấn đề hiệp thế kiếm thế, nghĩa là

những gì còn chắc ông tử vi. Thế ở đây em chỉ biết bao nhiêu đó. Đó là phần bổ sung, con nào mà có cái lòng mà học giáo lý cho kỹ thì mấy cái này em là phải ghi nha.

Bà xã nói đi, tôi cũng nói luôn. Bốn cái tuệ này không phải là bắt buộc. Bốn trí vô ngại giải không phải là bốn cái sĩ bắt buộc phải có ở một vị thánh. Nhưng bị nào có ba-la-mật sâu dày và cái tâm nguyện lớn lao thì mới có. Nhờ bốn trí này, cái việc mà quần chị sẽ tốt hơn. Giống như là khả năng thần thông vậy, có thì tốt, không có vẫn cứ là vị thánh giải thoát nha. Nhớ cái này quan trọng. Nghĩa là không phải bắt buộc phải có ở một vị thánh, nhưng mà vị nào có cái ba-la-mật sâu dày và tâm nguyện lớn lao thì phải có.

Bốn tuệ hơn với mấy cái này thôi. Vậy thì tốt, không có thì vẫn cứ. Cái gì mà học kinh sao rất là quan trọng nhưng mà rất là nhức đầu, có kinh sao đó rất khô khan nhưng mà rất là quan trọng. Đã lên cái khó hiểu nữa, nhức có hiểu kinh.

Thứ nhất, Tăng Chi Bộ Kinh, kinh 174. Kinh 174 thì nói cái gì ta? Tiếp kinh đó cái biến nghe rất là cây, rất là kỳ. Mới đọc hết là kỳ. Ngài Mahā Kottṭhita, đệ nhất về trí vô ngại giải, đã hỏi ngài Xá-lợi-phất, đệ nhất trí tuệ. Ngài hỏi như thế này: là sau khi mà mình chấm dứt phiền não, nhất thiết, không còn phiền não trong sáu căn nữa, thì còn có thứ phiền não nào khác nữa không? Bà chung ở trong trứng gà, ở trong chính toàn này, chỉ để là con có một cái gì khác nữa nha. Nhưng mà âm trước đó là chạy mà chú giảng kể tiếp theo cái gì khác nữa. Ở đây này ám chỉ cho phiền não.

Bây giờ bắt đầu bữa nay tôi bị ném đá. Đây bắt tông e rằng chỉ có lý tưởng Phật đạo mới là Đại thừa độc giả cao, còn Thịnh Văn đấy chỉ là Tiểu thừa, không còn chấp ngã nhưng mà còn chấp pháp, còn thấy mình hay ho khi mà xong còn tham sân si nữa. Cái này có không, có cái không biết cái chuyện này không bắt con?

còn thấy mình hay ho khi mà xong còn tham sân si nữa. Cái này có không, không biết. Cái chuyện này không bắt con đó, mà nó chỉ có lý tưởng. Phật đạo nó là Đại

thừa, còn Độc giác và Thinh văn nó chỉ là Tiểu thừa. Không còn chấp ngã, nhưng mà còn chắc đó.

Đó là cách đây 26 thế kỷ về trước là đã có người mang giá cái suy nghĩ về rồi. Mấy lần rõ ràng nó có một cái chênh lệch rất là lớn giữa Phật với các vị đệ tử.

Và ở đây tôi cũng xin nói thêm là cái Ngài Mahā Koṭṭhita này là vị la-hán, hỏi để trao đổi và tham khảo ở Ngài Xá-lợi-phất, không phải hỏi vì Ngài còn nghi. Nhớ nha, nhớ cái này. Hai vị đều rằng à, bên cạnh mình lúc này có một tỳ-kheo, nên Ngài Xá-lợi-phất đã trả lời theo cái cách mà nay ta gọi là đi dạo. Cứ lại hay vì nói chuyện với nhau, nhưng mà cả hai vị biết kể bên mình có một vị tỳ-kheo.

Là sẵn sàng nghĩ, nghĩ rằng tại sao là một cái người như là đặc la-hán Thinh văn rồi đó, vẫn còn có ký gì đó mà gọi là phiền não. Bởi vì nếu mà không có cái gì đó mà nó chặn lại đó, thì tại sao vị Thinh văn nó không lên được như là vị Chánh Đăng Chánh Giác? Nếu mà còn, nếu mà mà mà không có gì chặn, thì tại sao mà lại có cái chênh lệch quá lớn như vậy?

Cái vị có biết không, chư em có biết gì nữa không. Chỉ riêng với khả năng Túc mạng minh thôi, thì vị Độc giác nhớ được hai a-tăng-kỳ và 100.000 đại kiếp. Hai vị trí tượng Thinh văn nhớ được một a-tăng-kỳ 100 ngàn đại kiếp. Sao lại đánh rằng, nó chỉ nhớ được có 100 ngàn đại kiếp. Còn cái vị Thinh văn ngoài ra thì cái sức nhớ là bất định, nhưng mà chắc chắn là phải dưới 100.000 đó.

Mà các vị tưởng tượng dùm tôi xem cái vòng luân hồi nó dài cỡ nào. Nói gì ai, cái thời gian mười Đức Thích-ca-mâu-ni mà tu 35 mặt lại, thứ em a-tăng-kỳ và 100 ngàn đại kiếp, lại vẫn ghi là cái là 80 a-tăng-kỳ và 100 ngàn đại kiếp lẻ. Mà bây giờ cái sức nhớ của vị Độc giác là chỉ được có thể em a-tăng-kỳ thôi. Còn riêng vị Chánh Đăng Chánh Giác thì sao? Sức nhớ không giới hạn, vân vân tập hai a-tăng-kỳ tím trắng tay kappa, và cha nè, Đức Như Lai hướng tâm đến bao nhiêu thì biết bấy nhiêu. Một quá lớn như vậy nha.

Đó là chuyện riêng một mảnh nhỏ, đó là tức mạng mình, còn bao a-men là những vấn đề khác. Là có những vị Thịnh văn chỉ biết vừa đủ để mà chấm dứt phiền não. Chứ còn mà chính cái con cũng nhìn này các tỳ-kheo, cái điều ta biết như lá cây trong rừng, và cái điều mà ta nói ra chỉ là một nắm lá thôi. Và vì sao có sự chênh lệch lớn như vậy? Đây các tỳ-kheo, bởi vì cái nắm lá ấy chính là cái con đường mà dẫn nói thoát. Còn cái gì mà nó không phải là con đường giải thoát, ta không nói.

Nga chẳng đẹp tôi nói luôn, tức là khỏi khu rừng. Có thể thế, vài nói bằng miệng, vài trang giấy là xong. Riêng tất cả những vấn đề liên quan một cái khu rừng thì ta học một ngàn năm vẫn chưa hết. Hiểu này không ta, sao không có? Hiểu này không, cắt ra khỏi tất cả các vấn đề mà liên quan, liên liên liên quan đến con đường, trường đại học một ngàn năm cũng chưa hết. Cái đều đặn trong nhóm bắt buộc phải tin thôi. Bởi vì trong tâm trí người sẽ nói tôi là nói quá. Chúng ta sẽ cắt việc học vi sinh vật, việc học vi sinh vật học, việc học kỳ quái chất, à, vật nuôi, cổ động viên, khoa học về khí tượng, mặt bao nhiêu có vấn đề mà mà mà

và sinh vật học. Việc học kỳ quái chất ở vật nuôi, các động viên khoa học về khí tượng, bao nhiêu vấn đề của một khu rừng đó thì phải nói là, mình nghe cái niên địa chất, khảo cổ chẳng hạn. Coi như đó, với những khu rừng mình không biết bao nhiêu chuyện trong đó.

Tôi chỉ đưa khu rừng Amazon trong cái vị, quý vị chết cho tôi được. Cái việc cho biết hôm nay bằng cái phương thức mà chụp ảnh xuyên lòng đất, thì các nhà khoa học phát hiện ra những thành phố cổ nằm bên dưới mặt đất của khu rừng Amazon. Đó là chưa kể cây cối thảo mộc.

Các vị có biết rằng riêng rừng Amazon, cái lượng sinh vật đó, vừa sinh vật mới gồm thực vật rồi động vật, cái lượng đó các vị biết không, các cụ phong phú bằng một nửa hành tinh này. Cho nên nếu mình nói về cái rừng Amazon, mình học một ngàn năm. Nhưng mà để làm sao ra khỏi rừng Amazon thì cũng không có nhiều lắm. Thời nay bốt cái phone gọi cấp cứu là 3G trực thăng tới hết rồi, cho nên cái con đường đi ra thì

nó có gì đâu. Nhưng mà cái nỗi chỗ đó là tất cả những vấn đề liên quan đến khu rừng đó là lớn chuyện lắm.

Bây giờ đẹp rằng công việc đó nó cũng vừa vừa, đó là ba mẫu, làm sao mà từ giữa khu vườn đi ra ngoài, rất là đơn giản. Nhưng mà để có một kiến thức hiểu và có thể nói được muốn chuyện về một cái khu vườn tuần E là Kon Tum này, có lẽ đó là cũng không có nhiều lắm.

Chỉ riêng các khu rừng cấm ba mẫu mà trồng ba cái đầu ao, như là cái xà lách, ớt, rồi một loại trái cây, thức ăn trái đó, các vị thấy nó biết bao nhiêu chuyện, đừng có nói là mình giỏi. Cái chôm chôm nó biết bao nhiêu chuyện cái gì đâu có biết này.

Cho nên ở đây, đức Phật ngài mới nói rằng, đó là vì có một cái trên đó là nước, giữ Thanh Văn và Toàn Giác, cho nên chắc chắn là Độc Giác là phải có cái gì đó giống như là mình. Nhìn đó có nghĩa là thiếu mình, vì thế, buổi thứ văn minh, không phải của phàm phu, không giống như của phàm phu, nhưng mà cái thứ tiền ảo của thánh đó là một thứ.

Hai nữa đó là cách nghĩ của người chấp ngã, là vì họ không hiểu, vì không hiểu rằng ngoài sáu căn, sáu cảnh, sáu thức thì không còn cái gì gọi là chúng sinh nữa, nên mới có bắt mắt kiểu này. Vì theo họ vẫn còn có cái gì đó nằm phía sau con số 18.

Cái lý do mà ngài Xá Lợi Phất đã trả lời như ta đang vậy, nhớ mất người trả lời sao ngài trả lời rằng, còn nói về cái con đường giải thoát mà theo kiểu như vậy đó hả, còn nói về con đường để thoát theo kiểu như vậy là hết luận. Ngài nói còn bàn về cái vấn đề đằng sau con số 18 ấy, rõ ràng là một kiểu hí luận, tức là bàn một cách minh triết nhưng vô ích. Minh triết như là nói nghe cao siêu lắm, cho nó làm, nó là tám đất.

Nghe nói con bàn về cái vấn đề này sau con số 18, rõ ràng là kiểu lý luận hí luận. Khi ta hiểu 18 cái này là khổ, là do duyên mà có, là toàn bộ về sự hiện hữu của chúng sinh và vô lượng vũ trụ, ta không còn nhàn rảnh rồi để nói gì ngoài ra nữa. Tới biên nghe kia.

Khi người ta hiểu 18 cái là khổ, do khổ thì biết sai, là do duyên mà có, là toàn bộ sự hiện hữu của chúng sanh là vô lượng vũ trụ, thì ta không còn dám lỗi đến nói nhiều ngoài ra nữa. Nhớ nha.

Cái bài kinh này nếu không lòng chú rể là le nữ, nhớ nha. Coi như vậy là ta đã học xong cái phần ngày mai hay khóc trước đá mà ngày nói.

Không lòng chú rể là lệ nữ. Nhớ nha. Coi như vậy là ta đã học xong cái phần ngày mai hay khóc trước đá, mà ngày nói chuyện với ngày về ngày sinh nhật sạch.

Thì qua một cái đoạn khác, trong những bối cảnh khác. Ngày anh nghe nhé, ngày đến ngày, gặp ngày, ngày mai có chữ cái màu đen. Cái câu chuyện này đang ngày đêm có thể tạo ra nhỏ một lần nữa.

Không phải là nghe ta kiến với mình em biết rằng đây là một cái vấn đề mà dữ khi bị đa nhiệm làm ở đây. Chuyện ngày mai có thể cũng trả lời cho ngày anh đang y hệt như là nghề sau lại phát động. Nói không sai một dấu phẩy. Nhớ nha, không sai một dấu phẩy.

Bởi không có nói rồi, cái ngôn ngữ của một vị thánh, đặc biệt của cái vị mở một có bốn ký vô nghệ giải, thì từng chữ nội dung là nhất tự như sơn hạ. Mỗi chữ là một ngọn núi không thể đổi khác. Tức là họ sẽ vì cái sự thực chính của các ngành, các cảnh nói mà cái chữ mà tốt nhất trong cái ngôn ngữ, tốt nhất trong các ngôn ngữ đó. Không biết cho nó không hiểu ông ta.

Ở biên của diễn viên Vũ, ví dụ một cái người mà một ông tiến sĩ kiểu mẫu trình bày một vấn đề nó chặt chẽ hơn người ít học. Người ít học có hai lý do nói chuyện quạ tặc trẻ. Một là thiếu kiến thức chuyên môn, chập chờn lúc sẽ nói về lúc nói khác. Thứ hai là cái ngôn từ của họ nó cũng không đủ chắt. Thiếu kiến thức chuyên môn mà lại thuyết ngôn từ riêng. Cái ông tiến sĩ lại khác, ông hiểu rất rõ có vấn đề đó, và với cái kết quả của sự cạnh trọng, phải có một cái người thường hay hồng hiểu vấn đề này, phải nói như vậy mới đủ. Và chữ nghĩa nói hết một cái là chết cá vàng. Cho nên

làm với kiến thức chuyên môn cộng với cái ngôn từ ngữ hàn lâm mà người một vị tiến sĩ phải có, không còn cách nào khác để nói về cái vấn đề đó theo cái lối như vậy đó.

Nói chung với nghe kém không có. Người nói tôi nói tiếng Việt khó hiểu, bởi vì tôi có muốn chiếu con gà bao nhiêu và tiếng Việt của tôi anh hiểu không có nghe, hiểu không? Thì nó là dày nhe để xem có bị quên uống thuốc. Tại sao lại quên uống thuốc nha.

Ok, bây giờ qua tới một cái kênh nữa, đó là kinh 175. 175 là kinh uống pháo hoàng mãi. Cái này nó là banh xác, là uống qua lấy cái này mà không có nghe giải thích thì nó cắn lưỡi, còn uống thuốc chuyển kiếp nha.

Dạ vẫn nói hay đọc trong kinh sách hử, rằng Phật có đủ minh và hạnh, phúc làm bên cạnh túc, đúng chưa. Thì tại sao ở đây lại đừng có, anh giải thích lạ lùng thế này gần như lòng nhận trị giá trị vết tinh Phạm. Anh là người ta minh, đó là ta minh quạt nghe mẹ cộng thêm quán và ý học.

Chết rồi, má hồng mẩn hát nổi nhục mới nhất Thúy thế. Chết chưa thành vô lâm minh tam minh. Cái này trong rồi khổ quá, vật kích thước em mới mọi nghe. Ngồi cắn tôi ngán quá thì thôi vậy. Pixel và nghe kiểm tra kiểm thì uống thuốc nha.

Tam minh lên đây. Tốc mạng bình là cái trí nhớ về cái quả luân hồi kiếp trước. Đẹp từng hạ ra sao, nói chia tay cái biển cây kẹp chưa từng ra sao, sướng khổ đẹp xấu thế nào đó.

Rồi cái thứ hai, nếu là cái tâm tử minh, là cái trí nhớ về cái nhân luân hồi, cái là quả con tàn nhang, nhớ rõ vì đâu kiếp kia ta vợ chồng sướng, kiếp nọ ta đau khổ. Tức trí nhớ về nghiệp lý. Không hiểu không hiểu không nhớ.

Nhà tâm minh trước, thì tâm bên này có nghĩa là trước hết đó là túc mạng minh, là cái trí nhớ mà có quả luân hồi, có nghĩa là nhớ đó. Tôi làm gái, làm ăn ăn cướp, mà cô

thầy chùa vương đảng, triệu phú thương gia, thủ tướng giá vàng tổng thống, của khiến kỹ gì đó. Thì cái đó đừng gọi là trí nhớ.

Thầy chùa vương đảng, triệu phú, thương gia, thủ tướng, giá vàng, tổng thống, cỏi khiến kỹ gì đó, thì cái đó đừng gọi là trí nhớ mà cháu quả luôn rồi.

Còn cái Sanh Tử Minh là trí nhớ về cá nhân luân hồi. Có nghĩa là sao? Có nghĩa là nhớ để dành so với kiếp kia lại làm vua, nhưng mà chai xác. Tại sao được làm đế sáng tác? Tại sao lại đi làm ăn cướp? Cái gì nói khiến nó dục ở? Tại sao làm chó, làm heo, làm trùng, làm dế, làm dừ là mũi lòng rồi làm xấu là tại sao? Nhớ, nhớ được, là do cái nghiệp sát sanh, trộm cắp vân vân.

Lập lại thì nói là Sanh Tử Minh này, trí nhớ về cá nhân luân hồi.

Còn cái thứ ba là cái Lậu Tận Minh, này là trí thấy rõ cái bản chất nhân quả và tam tướng của cái gọi là dòng sinh tử. Tức thấy rõ cả nhân luân hồi và quả luân hồi đều do duyên mà có, rồi cũng do lý do các duyên mà mất đi. Thiện cỡ nào cũng là nhân sinh tử, mà ác cỡ nào cũng là nhân sanh tử. Sướng khổ thế nào cũng đều là vô thường. Thấy vậy vị này chính là hện, nên gọi là Lậu Tận Minh.

Thôi là lòng Tịnh Minh, cái biết có nghe hiểu không? Đó là tam minh.

Họa nếu cái lục thông đó là lời trên 600 đúng không? Phải cộng thêm nữa. Lục cộng thêm thiên nhãn, thiên nhĩ, tha tâm thông. Nhớ nha, thiên nhãn là cảm thấy những cái xa nhất, nhỏ nhất mà mắt thường không thấy, gọi là thiên nhãn. Thiên nhĩ là nghe được những âm thanh xa nhất, nhỏ nhất mà lỗ tai thường không nghe thấy. Tha tâm thông có nghĩa là có khả năng đọc hiểu được tư tưởng của người khác.

Ngoài Lậu Tận Thông, các khả năng còn lại không bắt buộc phải có ở một vị La Hán. Nhớ nha. Cái này nó ghi, cái câu này thấy xong luôn. Ngoài Lậu Tận Thông, có nghĩa là khả năng mà giống với phiền não, các khả năng còn lại không bắt buộc phải có ở

một vị A-la-hán. Nó nghĩa là một vị La Hán có thể không có thiên nhãn, không có thiên nhĩ, không có tha tâm thông, không có khả năng nhớ kiếp.

Em nói chuyện đó là chuyện nhỏ, tại vì mình đó là tào lao, cho nên mình nghe nói mình em. Chứ thật với anh, nếu ta một dạ mà cầu giải thoát, thì ta chỉ ra thiết tha với cái việc mà chấm dứt phiền não đó nhiều đó.

Thì nếu mà ta một dạ mà cầu hẹp khát tình, ta chỉ biết thân với cái việc mà trong kiếp phiền não. Có nghĩa là sao? Có nghĩa là nã ra viện, giúp viện ra tù rồi rất là mừng thấy bà rồi. Chứ còn cái chuyện mà phải có shadow, ngôi xe Mercedes, rồi phải có hoa hậu, rồi tài tử diễn viên tới rước đó, đưa đi khách sạn 5 sao, ở nhà hàng 8 sao gì đó là có cần nhớ nha. Vì cái quan trọng là sức viên ra tù, bóng đá cho nó là cái quan trọng.

Còn mà mất lấy tâm thần nó mới mong thêm chứ. Tôi là tôi nghĩ là mấy người bình thường, mấy người chưa uống thuốc, không ai mà cầu thêm nó cho cái gì đó. Cái người mà nằm viện nó không, nhất là một chuyện sex Việt, mình cái nhựa câu nó mông nhất là cái diện mà coi như là ra tù. Còn mấy cái vụ kia thì vẫn thì có vỡ thôi nha. Rảnh thì có tốt có thôi, chứ còn đi xe, đi xe ôm về cũng được nữa, đi bộ gì cũng được.

Mà tôi nói thiệt, xuất viện làm một, ra tù là hai, của diễn viên chính bộ tôi hứa tôi đi. Mà tôi nói đi là một nhanh chứ tỷ số Nga nghe cũng đi nữa. Với cái kiểu mà một ba cây, mà đối với tôi, tôi chỉ bị, nếu bao nhiêu tu sĩ ông OK, không về đây ông sống trăm tuổi, chỉ cái câu này nó, và tôi đi bộ từ cái mũi Cà Mau mà tới Ải Nam Quan, ra tới bán bản của Tầm cũng đi. Vì sao? Nó bị nó quá âm nhạc tử cung, sư tử sida mà không có sức lực nhiều biết không. Thứ và đi bộ mà kiểu cái thằng Tâm.

Vì sao? Nó bị, nó quá âm. Như cái tử cung sư tử SIDA mà không có sức lực nhiều, biết không. Thứ hai là đi bộ, mà kiểu cái thằng tâm mẫn nhất bộ nhất bái là tôi đi liền.

Chỉ cần biết là mình không có gì, mình không có ung thư và bác sĩ đoán là mình có thể sống được tám chục tuổi là coi như hơn. Tôi cái nào cũng đi.

Cho nên hãy hiểu được, tới cái gì hữu này là khổ thì mình không có thiết tha cái gì hết. Chỉ cái chăm chăm vô cái phiền não thôi. Còn sẽ dĩ mà có bốn cái vô ngại giải là lược thông tùm lum tà la là tại xa tao. Là bởi vì lúc nam mình làm đủ phước, bình mình lúc đắp án mà tắt như thế này thế kia có đâu có gia huy a, có mao chứ. Còn mà đối với vị đã chứng rồi thì hỏi quá trời, mà đâu ra thêm cái dài không, là cho nó dứt điểm cái vụ tào lao vậy là mừng lắm rồi.

Vũ thiên hạ của vũ luôn thôi đó. Hai người không có lo cái cô, cái cô từ bi xả thiện tâm đi. Tôi mà biết rồi, ok đó, tôi đi ngàn về ngàn, chuyện nhỏ, nhỏ luôn. Là cái cây nhân vật này chưa có biết như thế nào là bệnh ung thư, chưa có biết thế nào là án chung thân. Khi mà hiểu được mình vừa hóa kẽm chung thân thoát em tử hình, hóa các bệnh ung thư thì đi về 2000 là làm. Có nghĩa là gửi là đi giúp đỡ, tôi nhắn tin thể thao vậy đó.

Rồi bây giờ nghe 35 không, là cái gì mà 15 hạnh là làm mới ghê dùm. Alo còn ghi đất không, sao người lắm anh, người lắm anh. 15 mình mới làm. Em gà lắm hạnh nha. Hai 15 hạn làm vợ chắc tôi mới ghi số luôn. Mệt quá nè.

Galaxy lá sắn và đá rất là cái giới hạnh trong sạch. Cây xô hà mập đi mệt rồi, thu thúc lục căn. Cái số 3 đó là tiết độ trong ẩm thực. Rồi cái gì nữa? Tỉnh thức không có ngủ. Rồi cái gì nữa? Chánh tín hàm mũi là cái gì nữa? Anh văn gì nữa? Tỉnh tấn, chánh niệm, trí tuệ. Chánh niệm, trí tuệ, cái gì nữa? Bốn tầng, và bốn tầng các cái tầng luôn, cả các cái tịnh tiền định.

Nói chung cái bị đến có đủ 15. Alo có đủ không? Tại sao mà cái lục minh, lương minh, phong ở đâu rồi? Có cái tôi cách là tôi nói rồi. Chắc đừng nói là cái thằng bị chọi nữa, mà bị ném đá. Vì nói cẩn thận với các bản dịch tiếng Anh Việt xưa dễ gây hiểu lầm. Rồi tương tàn, tương tàn nghĩa là tèo, nói chuyện tí chuyện đó là chết.

Ấn nhất là cái giống gì cũng làm bên kia là sách đi với nghiêng rách đi sẽ đi. Người tôi nghĩa lịch sử là cái trạng thái, cái cứ là lời tiếng Thái là cái khoa qua. Mà còn tuy nhiên cái xác đi xe đi cái dịch ra là cái vệt không, đám lúc nào cũng là tư cách trạng thái, nó cũng sợ lắm. Viết many sách đi biến thái là quan của anh, rồi sao về cái mặt này tôi nói là cái bị chữ cũng cho chữ một lần cuối cùng tôi quá.

Mà phải biết ngoại ngữ. Ở bạn biết cái xin gửi tây phương có việc, có việc đọc được bản sạn là một. Rồi hai nữa đó mức trung thực với pha các là bạn biết ly. Còn cái văn phòng ở trong sáng ở châu Mỹ ăn thức ăn đi đức đã tiếng Việt làm hơn, chịu khó đọc sách báo giùm nhanh. Chứ còn mà cứ là ôm ba cái khăn quàng khăn đỏ rồi cái tuổi xong thì nó mà đọc quà đó rồi nói không. Sao mà biết con trâu nó đầu ngăm. Ok rồi, ném đá nữa, kệ nó, tử vì đạo.

Rồi thì cái bị bếp có đủ. Làm ơn, bốn tầng tiền tập, bốn phần hai tập, bốn vòng ứng dụng tiên đồ. Cái này hay nè, cái hương mùa hè này hay nè, cái bàn này hay nè. Đó đúng rồi đó, đúng là tốt 11 cộng 4 đúng. Là cái gì nhớ nha, thì từ đây về sau mình hạnh phúc là có đủ 15 cái này nhớ nha. A8 mình mở ngoặc đơn là lúc không cộng thêm cái tí tuệ quán. Và là cái gì ta cứ để quá, mà cái gì ta kết quả là chúng ta.

Mình mở ngoặc đơn, là lúc không cộng thêm cái Tuệ quán. Cái gì ta cứ để qua, cái gì ta kết quả là chúng ta nói mình bị nó biết, pass nhà nóng và thăm má má, giúp thiếu ý quá không.

Tức cái khả năng biến một người ra nhiều người và ngược lại. Thông thường hết chỉ có thể biến ra một cái đám đông cỡ 1,4 thí sinh hoạt. Riêng những vị thượng thừa kiểu như ngài Mục Kiền Liên, ngài Cūḷapanthaka, và nhất là Đức Phật, kể về thần thông phận thì có thể tạo ra một cái đám đông không hạn chế số lượng, và mỗi người một kiểu, chế độ lương tối thiểu.

Không ta nó gọi lại quá không, gọi lại quá không, để còn nhớ ngài Cūḷapanthaka, tiểu bàn đặt. Tiểu là cái gì, tiểu vàng bạc, biết trong rum mình biết nó bị nè không. Ta để

nhất kĩ quá không, yêu quá không, khổ ghê. Nó biết nó khổ quá mà.

Cái vị này là cái vị mà học ba tháng không có xong rồi cái bài kệ 12 câu, tự do tiền nghiệp rất không lời chê bai. Một cái vị sư già học chậm cứu hỏa nó chỗ trên đời này, làm ba tháng gặp phải cô dâu gì đó mà gặp mặt rồi đó. Mà ba tháng có một bài kệ 12 câu mà coi như học hay cái nó quên, một cái học năm nó Huỳnh 4 cứ chân vị xuống. Đó là lập tiếng Anh sư huynh, đó là ngài Mai Appa, mấy cái là đệ nhất về chạy quá nhanh.

Thì ngày mới nói là ngày không quá mà ghi của em nha. Bây giờ mới nói là thôi em về đi, chứ về làm tuyển lập hướng được thôi, chứ em tu mà em không có học được cái gì hết, không biết cái gì mà em tu chứ. Thời nay thì ngon lắm rồi, nay cái gì cả đầu đánh tao hồi lòng sư làm sảy chế. Thời xưa trong cái đầu nó cũng không biết cái gì mà tu, tu là cái gì, tôi là cái chết, mày định lì, tuệ là gì, còn lại biết cái móc gì hết.

Cả rồi cho mát thì cả Củ Chi thì ngồi, ông anh làm cho mắt thì nó theo em về đến nhà buồn lắm. Ngày buồn quá rồi nhà bỏ thì đi, này đang ngả sau thì lúc cho tôi biết được cái sáng sớm nói nhiều đi kinh hành. Nhi cái chỗ mà bị sẽ đi, đến ngày mới hỏi mày đi đâu đây, nó có nhà sư huynh không, con tu nữa sinh con kêu con về nhà làm cư sĩ tạo công đức những cầu là đổi chờ được chuyển kiếp tình như vậy đó. Xin hướng dẫn chuyển tiếp thôi, thì nó chưa có vì uống thuốc, nhưng cái này chờ chuyển kiếp thì coi như là người tu với Như Lai cho nó.

Là tôi không quên, tôi tử vô đi. Chị nhà mới đưa cho bị điện cái răng vì nó mỗi ngày chứ tao mặt mặt lại nhìn như cái khăn nê. Thì bị đi, cái mỗi lần lao cái gì nó sẽ cái chặn mấy dơ vắn dư dần, bị đứt quán vô thường nào nán, vào lược trong Tam Minh 14kg vô ngày nha nó.

Thì cái bữa đó nó không ngủ, vì ô nhiễm cấp động để tăng trưởng tinh. Chị đang đi chưa tới nhà hướng giường quê em mình, nữ lại thì từ diễn viên không dám nói gì rồi,

nhưng mà có cái đề nghị nữa thôi. Giờ em ở nhà hàng Sāmedi rảnh đâu có biết làm gì, vậy em ở nhà đi tú chạy đi.

Thì khi mà Đức Thế Tôn đến chỗ Cấp Cô Độc, coi như là ông Cấp Cô Độc gọi là cúng dường, ngày mỗi khi đàn ông Minh thức ăn tết thì ngày mai mở nắp bán. Nhưng mà hôm nay cứ ôm lấy bàn tay chân lại, chặn lại, không có nhà. Thì có ngọc mới hỏi, bạn thấy con vì đâu mà có cái chuyện này thế, con vì sao không có rảnh thì gặp nhất ở chùa. Còn con nhỏ vị, còn vị nữa, thì bắt đầu cái ông nghe cắt tóc cho người đi vô tình cho tao coi. Không vô, cái người người, người hầu của ông Cấp Cô Độc vô thấy là chỉ tăng coi như trống đẹp như quân Nguyên trong chùa.

không vô. Cái người người hầu của ông Cấp Cô Độc vô thấy là chỉ tăng, coi như trống trơn như quân Nguyên trong chùa không biết chạy đâu. Ông chạy về nhà, không có thể nào mệt quá, con nó vô, nó nói tao trong đó nó không biết tình cha nào.

Tôi lên Đức Phật, mình thì cứ vui, vị nào là chúng nó bắt được. Và lời nói có vị nào đó mà giờ lên tiếng trước thì đúng rồi, nó là người Việt, còn mấy người kia là robot hết. Thì đúng, em hỏi như vậy đó, thì ngài lên tiếng trước. Mà đặc biệt, ngày đặc biệt là ngày quá rất là nhiều, vậy mà mỗi vị một kiểu sinh hoạt mới ghê. Chuẩn bị quét ngàn, vậy thì coi như là sách nước, lao thật phụ nữ vị thì đi làm. Nói chuyện trao đổi, anh em nhìn thấy như cái dù mà là còn đầy đủ, không có thiếu.

Vậy đó, còn những cái việc khác không có khả năng này nhớ. Những vị khác là yếu đó là 1.000 thì giống nhau. Đi về đi hết, ngồi hết, ăn hết, nói nói hết, im lặng im lặng hết. Con lại đây này, mà nghĩ về anh như vậy là làm mũi một, như là một kiểu sinh hoạt ví dụ được, hay khó hơi bị khó.

Thì ngài mới nghe Thế Tôn gọi thì ngài lập tức ngài mới chuẩn bị y bát thì đi đến. Lớn cho công thì lúc thấy con thấy nhà tớ con mới nhận được. Thật là sau khi thọ thực xong thì theo lệ thường, cái tâm trước khi ra đi, ngài thường có một cái thời pháp ngắn dài tùy thời gian và tùy căn cơ của thí chủ. Còn ngày nay ta bị khác hẳn, đi

nay là ta chưa giả tứ. Nè có chủ ra cuộc cho một cái thời mà coi như là cầu nguyện cho quốc thái dân an, chúng sanh vĩ độ, rồi nào là cầu an cầu siêu, chết ba đời tám kiếp quá khứ hiện tiền.

Vì lâu ra mà đề nó cứ là tụng, sắp tụng xong rồi ăn no, xong rồi đi về. Cái gì có gì đi quảng thuyết pháp cũng vậy thôi, coi như cái chuyện thuyết pháp ngày nay nó làm thứ yếu, mà cái trống tụng rồi làm, bắt đầu nói chuyện qua xào mang đế, xong rồi là cuốn tượng vậy. Cho xương mãi như vậy nhưng mà cái đó không có. Vụ một thí chủ rồi cầu an cầu siêu, rảy nước lễ xà bông nào vẫn có vụ đi, mình bây giờ không có dùng.

Xong xuôi trong im lặng, và xét riêng của thí chủ, nói một cái pháp thoại. Nhớ nha, của mình vì không có. Nè với chủ ra là quốc, trơn thời tiếng đồng hồ rồi thì là khi mà dùng xong thì thêm lễ Thế Tôn thuyết pháp. Nhưng mà hôm nay không, Đức Phật thì nói với nghề chú là khác, người thuyết pháp đi.

Chiến Thắng mới lên, gì nhưng mà ngày chúng nó còn cả các. Bởi vì anh biết, vị này là ma tháng mà không có thuộc, mà không có thuộc một câu 12 bài 12 câu, mà không ngờ đó là ngày đó lục thông tâm minh và bố trí con ngã này là thuyết pháp rồi, coi như là cuồn cuộn thao thao như là sông Trường Giang, coi như lần khóc chức nguồn vốn tao bao nhiêu.

Vậy thì lúc đó cảm có pháp hội của nó là dung tiên dung chính, các vị la hán thì coi như không có gì lạ, bởi vì biết nhau rồi, nhìn mặt là biết nhau rồi. Nhưng đã bị phạm tăng đặt gì mình ca sĩ nào hết rồi, vì sao nó khi về chùa đó.

Buổi chiều bán được tôn là máy sát chính trước vô đức thích chúng, trước tính chúng nó là 2 ở trong đệ tử của Như Lai. Nó chỉ có chu nó còn cả cả đệ nhất y qua thông, một có thể hiện lên nhiều và nhiều cá thể biến bằng 1, và tác thể khi vật qua đời, mười phương đều có một cái vị thịnh văn như vậy, như ta đây cũng có một thịnh văn như vậy. Nhớ nha, bạn bao đời vương diêu có một vị đệ tử sở trường sở trường hàng

đâu về nghĩ gì về cái sản đang ỉa quá cầu, xong thì mình thấy là 8 mình mà cộng với 15 cái này thì quá đã và rõ.

hàng đâu, về nghĩ gì về cái sở đắc của mình. Hỏi xong thì mình thấy là tám Minh mà cộng với mười lăm cái này thì quá đã. Rõ ràng tám Minh và hạnh này đều là nội dung tu chứng. Nhưng vì đâu mà ngài Xá Lợi Phất lại phủ nhận toàn bộ những điều đó? Chỉ vì ngài muốn dẹp tan cái nhận thức cục bộ của những người có được tí nào trong mấy thứ đó đã tưởng mình cao siêu.

Cuối cùng, ta coi cái pháp thoại này, đặng đặng nhặng nhặng, không thể thiếu Minh Hạnh mà chứng thánh được. Minh Hạnh đầy đủ ở đây phải được hiểu là một cái nhìn như thật. Ý kiến có được bao nhiêu thiện pháp mà thiếu cái nhìn như thật, kiến cái gì là vô ngã vô thường, thì phải thấy đúng như vậy. Nếu không thì sở chứng có ghê gớm cỡ nào cũng chỉ là trình diễn cho vui.

Chấm. Hiểu nha. Không, hiểu kiểu đàn ông ta, alo, không hiểu, phải không? Cái này quan trọng. Cuối cùng duyên thật thấy mà biết, họ nghe ngay bên kết nối, mình kết nối thấy rõ là phủ nhận.

Nhưng mà bây giờ tôi xin kể câu chuyện này các vị nghe rõ ràng. Mình thấy bà má mới nói với thằng Tèo: học cho cố đi con nghe, học cho cố đi rồi không lo sức khỏe nha con, tất cả rồi mai một như cái thằng xì ke đó, lại nó thì cũng tao với ba mày lo thôi. Không, cứ cố gắng đi con, đầu được, không lo sức khỏe. Nhưng mà bà lại la thằng Tí: mà khác hả mày, là cứ lo ăn không, nghe mày mập như con heo rồi nha mày, có thằng này nó học như vậy đó.

Cuối cùng hai đứa thì phải kêu nó bớt học, còn đứa mày kêu nó mập ăn, mà đăng ký đêm bớt nhọc rồi bắt, bắt mà bảo nó kêu có đứa kia bác học mà ăn cái này, ăn cái kia. Từng đứa này nó bắt nó phải học đi theo với con đường mà bị trống, mà kêu cái con đường mà chính bản mới vừa trong.

Tại sao? Tại vì đó là cách tôi muốn nhận. Cách đối tiền về sau này được người ta mô phỏng để người ta viết, cách nói này về sau được mô phỏng để sáng tác bài Bát Nhã Tâm Kinh. Kể ra ngũ uẩn rồi duyên khởi, và phủ nhận toàn bộ.

Đó là cách mà xác nhận những thứ kia có, nhưng không thể ôm cứng theo phạm tình. Hiểu cho ta. Bây giờ hiểu cái này chưa? Vậy không hạnh phúc như thiệt. Nạp lại sắc vô, tin vui nhé. Minh Việt vô sở chính, biến ly điên đảo, bồn tử chảy một ống. Cuối cùng lớp giảm phát từ tất cả, đĩa mình đi nặn mụn tướng thôi.

Nếu mà nói lên tất cả đều là xong rồi, nãy kể rồi làm cái gì cả, mà cái gì thì nó có phải kể. Nhưng mà nhớ, con phải hiểu các con là có như thế nào, chứ còn có hiểu ngu quá. Đó là nó không, nhạc thà nói không có, ta kể cho nghe coi hết, nhưng mà tôi với bà phủ nhận nó, bởi vì cho tôi muốn nhìn cái cách ôm của con nha, ngu quá đi nha.

Ok cho nên bây giờ kính để có thể hiểu chưa? Cho tôi thấy là phủ nhận. Minh mà không, mà tại sao là phải đập một phát làm cho tỉnh ngủ mấy cái đũa mà được có ba mớ, mà thấy hay dữ. Với ba mức mà thấy hay học đạo, ba mới là thấy hay, cho đem anh bình ta. Ba vắng nhà có giới nè, rồi tỉnh thức nè, ăn là tùm lum hết. Nhưng mà sao con, cái thứ mà ba mới của con thiếu chút chút, mà con người ta là đầy ắp mà nó còn không thấy gì khi mình nghề sáng lại phát.

Tịch ngày anh đang khóc phát khỏi nhẹ, xác là phước. Khi ra đi có mang theo giới-định-tuệ giải pháp và giấy tờ tiếc không nhẹ đang nói chồng cho con bé. Nếu vậy thì có gì để không, tức là sắc là một thách Tân Kỳ một trăm ngàn để chiếc mang cái tay Nguyễn Cao vợ tứ thành của vị trí tượng đến mắt thẩm cả của các hành tinh văn trong quốc gia. Pháp một chấm nặng chẳng thấy vậy. Dù sau bốn mươi bốn năm chủ thế, từ mười bốn năm ở đời và bốn mươi một năm

cả của các hàng đệ tử trong giáo pháp. Một chấm nặng chẳng thấy vậy. Dù sau 44 năm trụ thế, từ 14 năm ở đời và 41 năm trong khảo, thì khéo theo hầu Phật đứng sau Phật để mà chuyển bánh xe pháp luân, rồi sao được mà tuổi đời đã mãn rồi, thì vẫn áo

ra đi qua bờ khác không có mang theo cái gì hết. Theo cái mình bây giờ chỉ đủ mạnh vẫn một phần ngàn tỷ, nghề là mình anh kêu trời như Mộng Tú nè, sao không dòm tuổi, sao khen tôi sẽ không để phục, tôi sẽ không để mắt tôi.

Mà cái con người như trời như biển, như cội hư không ấy, vào một ngày nắng hạ của tuổi 84, tuyên bố ra đi qua bờ khác. Thấy chưa, lại sâu sắc là sâu sắc đó, nó vui vị. Nhớ nha. Cho nên nó đang gay chín lắm nhưng mà tào lao đó, thấy được ba mới là hay. Ở đây cũng nhận sách không có thể, ủy ban mới trong nặng không thể, 13 mới cái Minh nó đánh mày phải gọi là tới nơi. Nhớ nha.

Tôi mệt quá, bây giờ qua tới cái kinh, làm kinh rau lá. Lại 176, còn nghe không, nghe không, 70 sáng rồi nha. 76 này đó là mong cầu, với cách này mình thật thái mà thôi. Kinh bồn cầu, bồn cầu. Kênh mong cầu Bảo Linh mừng cặp, cái điện đến cao nhất trong cái hành trình tu tập phải là chấm dứt phiền não, chứ không phải những rau ngoài ra. Nhưng vì đâu ở kênh này Phật lại đề nghị mọi người hãy học gương sáng từ những đệ tử lớn nhất của nghề. Tại sao, tại sao?

Tức là ngài nói rằng nếu mà những vị tỳ-kheo nào trong đời này em thì nên ngó tới ngài Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên để mà học đòi, để mà bắt chước, đi đừng có hai cái vị đệ nhất nhì mà Phật trước. Nếu mà thiện nam tín nữ cũng khoảng hóa những người cư sĩ mà số một mà bà trước. Tại sao, ở đâu, làm bố mà, tại sao ở trên này ngày nay nói như vậy, thì chỗ mà sẽ còn nói khác nhau. Tùy chỗ mà cái câu cơ khác nhau, có chỗ nghề Bảo muôn hát, có ỗ ngày lại dạy rằng hệ hướng đến cái chỗ cao nhất, để nếu không được vậy thì không đến nỗi quá tệ.

Nội dung kinh có nhiều lắm không, nội dung kinh có nhiều, cái chỗ này kia buông hết ạ. Bây giờ mình thấy giải quyết từng vấn đề. Với cái này bây giờ ngày kêu buông hết để giải pháp đúng không. Qua cái câu thứ hai nhà có sai không, hình như phòng khách sạn, hãy hướng đến chỗ cao nhất vậy đó. Thì cũng không đến nỗi quá tệ, là nói cái này có đúng hay sao. Mình dán này là mình coi nó nói đúng hay không, thì mình đừng có thấy chú kia, vấn đề là có đúng hay không đó.

Bởi vì đang làm mình cũng thư với ánh đèn, cái đầu hư của mình đang có sự cứ uống thuốc quá nhiều kiếp rồi, cho nên mình biết bà mở rồi chứ. Mình nghe cái gì mà chạy chỗ, nhưng mà không có thằng cha mà, trời ơi không trả, trời đất trời ơi, nghe nói là phải bỏ thương với bị thương là lục đục cái gì đó trong đầu quân remix. Tình cha mẹ đáng thương dễ thương, là bắt đầu sẽ nhào vô sẽ lấy cái Việt Nam đựng xuống sàn nhà, ở nhà bà ý kiến thức tương lai là thất tình lục đục tổ ấm. Giúp thế là thứ mà chúng rồi chửi mới đủ điều, đau khổ quá nha, nói lộn cha nó mặt bao nhiêu uống thuốc. Chắc nhà nó phải nhún nhảy, dù trong cái chạm thuốc nhúng nó kéo lên kéo lên thì chúng chú mày phải 1A Tân Kỳ với khác được. Nghe mày chẳng biết nói cái này cho ta, nói tôi thù vật khổ vậy đó, cái luôn rồi nó uống thuốc nha.

Rồi, tìm cách nội dung của cái này là cái gì. Ngày không có kêu mình đi cập, hầu như các cao siêu đặc A-la-hán mấy cái trứng gì, bắt chước người này người kia không phải. Mà nội dung kinh này nó làm một cái lời khuyên, cao rất đi bài hát là Việt Nam, là cái việc tốt thì phải hướng tới cái tấm gương

Trong kinh có một cái lời khuyên, có rất nhiều bài kinh, đại khái Việt Nam mình có cái việc tốt thì phải hướng tới cái tấm gương nào cao nhất, tốt nhất, sáng nhất. Để chi? Để mình không có được muôn một thì mình cũng được một phần của người ta, thì cũng được một phần trong muôn một, hiểu không? Không được như, ừ thì mày cũng được một phần. Tôi mua một nghìn là sao? Nhìn ngày sách lại phát lạnh. Lỡ mà mình có được nhưng mà mình cũng được một phần trăm, đỡ hơn thẳng ngàn. Mà mình được phần ngàn cũng hơn phần triệu, mà đừng phần triệu cũng đỡ hơn là phần tỉ.

Cái tôi không hiểu, không nói gì cũng nghe khổ, nó không hiểu ghê. Cái đẹp thì gọi nó được. Bây giờ qua cái kệ 177 nha. Mấy chữ nói không hiểu rồi mình đi qua đây coi. Những cái duyên mình đã hết tình nữa rồi nha.

Rồi bây giờ ở đây nè. Bữa nay có hai cái chữ cho cái học nghe đó, hút lấy này đến, đây nghe nghe gì đấy. Nghe ra muốn là, mở ngoặc đơn này để ghi lại, hầu như nhà ra

đa vụ án Triệu bóng đại, bốn đại là cái gì ta? Đất, nước, lửa, gió. Để thấy chúng là vô ngã vô thường, không có gì trong cái gọi là bản chất sáu đại để ta chấp thủ rằng đây là tôi, của tôi, tự ngã của tôi.

Đó, đây mình thấy bốn đại mình nói phần nhé, mở ngoặc đơn, trạch ca là bốn đại trong thân chúng sanh đi, nói hiểu không. Ta khổ vậy nó người ta không khổ, quá khổ mình ra rồi. Bốn đại mà bahiddha, tiếng Pali với d-h hoặc h, nhớ nha, có hai chữ viết không có đủ chữ nha, banh xác luôn nha. Bahiddha là bốn đại trong thế giới bên ngoài, gồm những thứ vô tình, hữu tình. Bữa nay mình biết, thì có hữu tình, vô tình, hữu tình thuộc chúng sanh nghe, vô tình không thuộc chúng sanh như cây cỏ đất đá.

Mở ngoặc công thức bây giờ, an indriya baddha, bây giờ á, bây giờ trong cơm cái từ hay lắm. Cái dụ như là cái nghiệp vô lý trong nguồn, nhớ. Cái nghiệp có ý là xăm, cha nát mu lý ca, cầm mát là nghiệp, nghĩa gì? Nhiều cố ý cho con, nghiệp quá nhé, thì chỉ thêm đem gì một chữ. À cái chính là sayam katam cammam, nghiệp tự mình làm, còn paratika tam cammam, nghiệp do mình tác động người khác. Nhớ mấy cái chữ này nó hay lắm, cái tên này hay nè. Chúng là chúng rồi, chúng đúng rồi đó.

Không, cái chữ Monica có không có cũng không sao, nhớ nha, đừng có làm có lâm sàng hết, thì nhớ mấy cái chữ được không cũng lòng. Bữa nay nó bà con phải đi học thêm cái chữ đó là anindriya baddha. Anindriya baddha nghĩa là vô lý, có nghĩa là những những cái gì mà nói không có liên hệ chúng sanh. Indriya ở đây là 22 quyền, baddha là dính liên hệ, là thuộc về. Mà anindriya baddha là không có liên hệ 22 quyền, tức 22 khía cạnh tâm sinh lý của chúng sanh, nhớ nha.

Nhớ cái này nó bị sướng quá, cái vị sướng quá, sướng quá. Là học Tạng Kinh mà học như là con nít bú bình, kiểu này là quá sướng. Ghi chú cần chữ thường, chữ nha có viết. Tôi nói với tất cả sự chân tình, những lúc chán mà muốn mua cái lớp này có việc ổn đi Trung Quốc, có nghĩa là mình lời giảng mà tuli đi đi. Bằng kèm cách nào, là tiếng nào, ngôn ngữ. Mấy cái từ này nên nó bị bỏ túi tiền 500 số viễn thông. Có người khác vẫn cứ vô, cái chấp tay hòa, biết mỗi lá hiểu thì đẹp nha.

Rồi bây giờ chỗ nữa, đừng coi nhẹ việc quán chiếu bốn đại. Vì có những chúng sinh chưa có chán sợ vật chất, mẫu đơn bốn đại đó, thì làm sao? Là bỏ được năm dục? Năm dục có quan hệ mật thiết với bốn đại không? Bỏ năm dục thì làm sao chứng thì? Không có cái khả năng mà chứng thì nghe. Làm sao mà chứng?

hệ mật thiết với tứ đại. Không bỏ tứ dục thì làm sao chứng được, không có khả năng mà chứng. Làm sao mà chứng? Kể cả những chú cá cứng đầu, họ vẫn có khả năng, vẫn có tiềm năng. Tất cả vẫn có tiềm năng để bỏ mọi thứ, chứ đừng nói là ông bị đá bóng có đặt tiền gì đâu, chị anh đâu cần sang lại bé. Đừng có nói là người ta không có tính tiền nên không có khả năng mà ngàn tránh mọi thứ.

Có nhiều vị chỉ nhờ ở quán chiếu bốn đại mà chứng thánh, sau đó thì cái gì cũng chán. Hiểu không? Đừng có coi thường cái này, đừng có coi thường. Cái điều này rất rất là quan trọng, rất rất là tiền, ăn cơm tù căng cơ.

Có người bắt đầu hạ tuệ quán từ sắc pháp, có người từ danh pháp, tức là quán chiếu về tâm. Cách nào cũng được, cửa nào cũng tốt, miễn là sao cùng vào được cái căn nhà sự giác ngộ. Hiểu không ta? Cách nào cũng được, cửa nào cũng tốt, miễn là sao cùng vào được căn nhà giác ngộ. Cho nên nhiều người cứ thấy được sắc là không, lúc bây giờ cái điểm danh cho nó sen chắc, đó là cách có tào lao. Tào lao là thấy cửa nào cũng là cửa, phải biết người ta chỗ nấp, người ta xuống còn được nữa, mà ta đi đường chống, tao vô, tao đột nhập vào trong nhà mình bằng cái ngã cầu tiêu cũng được, miễn sao vô trong nhà thôi.

Nha, tu cũng vậy, ngã nào cũng được hết, miễn làm lọt vô trong cái bài. Hát có những từ một rất là nhớ, có người chứng thánh bằng từ những cái mốc rất là dơ bẩn, rẻ thôi, hám, thiếu vệ sinh, dễ gây là phải. Cái này có không ta? Alo, cái gì? Cái này có không? Sẵn nói thêm là chú rể ra cảm ơn nhưng mà suy nghĩ bằng cách diễn chị cũng dạt. Mà cái việc thấy trong đây mình tôi nhắc tới, trong đây là ta nhắc sẽ dễ, kinh này có nhắc đến tính. Những bài kinh Phật dành riêng cho ngài La Hầu La tôi không nhắc đến ở đây. Bỏ sao số giải sớm giải mà viết, chỉ cái thằng đó là chỉ sợ gái này sợ ấy.

Nha, sẽ gửi, kênh này có nhắc đến những bài kinh Phật dạy riêng như ngày ba bóng đá karaoke.

Hài, bây giờ cái biến thể chưa lừng cấp thấy mà mày vớ vẩn, nhắc về bốn, chạy lại coi thường cái này tầm thường. Thứ nhất, tứ đại chính là chất xám đã quy nha, mà tùy căn cơ và tìm cách tâm trạng của mỗi nút, mỗi hoàn cảnh, hỏi cái điều kiện tâm lý mà thấy con, tùy duyên kế cơ kế lý mà thuyết giảng cho người ta về danh pháp hay sắc pháp. Nhớ nha. Thí dụ như đây ngài nói, ngài nhìn nó, Tâm nè Tao, cô gái nhiều thế là tôi bổ sung như ngày nào lắm.

Về cái nhận thức đối với danh pháp, họ đối với pháp thì mình thấy, cái là người mà quán chiếu bốn ngày thì sẽ nhàm chán lắm. Dừng bởi vì năm ruột của mình là gì? Là sắc, là thanh, khí và vị, để xúc là những gì mà mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, tất thảy đều nằm trong tứ đại. Mà tứ đại vốn dĩ cái bản chất là đã tan, mong manh. Và tất thảy mọi giá trị một bộ phim hấp dẫn của cốc cải, nó chỉ là tương đối.

Nhà rồi thấy phân ngon thơm hấp dẫn ruồi, nữ tuổi tỵ, nữ trang phấn son hấp dẫn đàn ông, cái rượu bia thuốc lá đàn bà là hấp dẫn mấy thằng bê đê, nhìn thấy đồng phái là hấp dẫn nó, rồi chỉ có như Ngọc Anh quả ăn quấy thấy mấy cái nó, nó vẫn có loại thích máu tươi thịt sống, thấy nó đủ là hấp dẫn. Như chỉ thì là bốn đại nó chưa đốt đảo, tất thảy những cái gì mà ngược lại giết tiêu mà tích cực của bốn này chỉ là tương đối thôi.

Bạn nói cho lúc, nước, lửa và gió, bốn thứ này nó làm nên tất thế cái mà ta gọi là thế giới vật chất. Chó cho năm căn mắt tai mũi lưỡi thân đó, thì cái nào mới nó gửi bên đó thì mình gọi nó

mà ta gọi tình thế giới vật chất, cho năm căn mắt tai mũi lưỡi thân đó, thì cái nào mà nó gửi bên đó thì mình gọi nó là hạnh phúc. Cái nào mà nó chối cái ước vọng mong mỏi sở thích, sở thích sở cầu của mình, thì mình gọi là đau khổ. Vậy thôi.

Cho nên tránh được sắc thì mới tránh được sắc, cái này mới bỏ được cái dục thô. Dục thô là gì? Là mình thấy đặc sơ thiền biết chán sơ thiền để lên gì? Chứ chán nhị đến lên tam, nữa linh tứ, đó là cái lên lần nữa lại dục thô.

Còn danh tế là sao? Dù thế là bỏ cái phàm tâm, chán sạch tất thấy các tầng thiền, thấy cái gì cũng vô ngã vô thường được bảo vệ mới chiến thắng được nha. Nhớ nha. Thì nó bỏ sắc mới bỏ dục thô, bỏ dục thô bỏ kinh tế, mà khi bỏ cả danh tế lẫn dục thô thì mới chứng thấp được nha.

Rồi, ok, đó là mình học xong bạn kệ ngăn lá. Sau nữa bị đến, coi ta bây giờ biết mà nguyên sinh nở gọi là cái kinh này. Chính là hồ nước ở làng, những chiếc áo lẻ toàn cho nó gọn, 100 lea b114 xác cái nào nè phải sẵn.

Bà Kon Tum thì mình nó biết thêm chữ đó. Bây giờ ai cũng muốn biết chỉ ba ly mấy chữ di chuyển hay nè, biết em tiểu thiện nên ghi trong sổ tay, để là sổ tay phạm ngữ kinh. Bạn có những cái chữ từ như là con ong cái kiến cho con vì, có tất cả nghĩa là chỉ biết mấy cái con mà lúc này chuyện đó. Rồi những cái từ mà nhưng ao làng thì mình biết, viên bức vương ra biển lớn mèo biết ao làng là cái gì, ao làng là cái gì tôi tự mình biết, làm sao nước hồ nước chung và đặt nghi nào lâu lành bên trong lý nha.

Rồi thì ao làng là cái gì? Là cái gì để đưa ra cho ví dụ. Một con cá ở long bị bích chỗ này mà bị thì biết chỗ này là bị, down chỗ kia, chị cuối cùng mọi sự không đi đến đâu, tới nhà ở bên đâu à. Một người cầu giải thoát, cầu giải thoát ở đây nghề vùng chữ gửi là muốn viem mô hình kiến khổ vậy. Mà tao vẫn biết gạch, nói ra chỗ nào vui quá đi sách về vani.

Nếu liệt kê Hutech xe nhạc lý rượu vượt thác của người cầu giải thoát, nhưng tâm còn gì nha, đam mê trồng các cái tầng hiền mình chứng đắc, hoặc giờ ngon nóng hảo thích với cái lý tưởng giải thoát. Rồi bị năm tiền cái vì cố, thì cuối cùng không thể về thoát như ý muốn. Có nghĩa là cái người có cái lòng cầu giải thoát, nhưng mà nếu

không khéo để chính mình bị chết trong hai tận địa, trận 1A đi ăn dạ, bị chết ở hai cái tình huống.

Tình huống vậy ta, một chết trong các phương tiện mình có, số hai đã chết trong, chết trong cái tâm lý hành động hiểu ông ta. Chúng tôi lấy gấp quá gấp quá, mông ở quán cũng yêu, là chết ở trong cái mớ mảy, chết ở phương tiện mình có. Hiểu chưa? Có nghĩa là mình đắc thiên là tưởng sao mình cầu giải thoát, mà mình lại mê cái thiên mình có.

Giống như bây giờ sao ta, mình lái ý đến mình đi đến điểm nào, nhưng mà dọc đường anh làm cái dừng xe mình ngồi mình cứ chăm chú khi sang sông chiếc xe mình hoài, vậy chú ý của mình đi tới đâu, nó hiểu ông ta. Tôi mua chiếc xe là để tôi đi phượt, tao mới mua chiếc Land Rover thật là ngon, rất là địa hình hả, để đi từ miền Nam ra ngoài Bản Giốc. Mà vì chiếc xe đó đã quá đi, cho nên dọc đường tôi không có dám chạy đường xấu, không có dám chạy đường vắng, rồi tôi cứ ngồi đi ngắm soi cái trâm trúc lao vừa lửa, rồi nó dùm dùm từng chi tiết, cực đầu lè lưỡi hít hà thích thú. Rồi cứ trong xương sống chuyển xe cuối cùng người tôi biết nào, mà cứ ra tới được cái cái miền Bắc nữa đây, cái tráng của tôi là đi mục đích là cái miền Bắc, nhưng mà tôi đang

nào mà cứ ra tới được cái miền Bắc nữa. Đây cái tráng của tôi là đi, mục đích là cái miền Bắc, nhưng mà tôi đang bị chết ngay trong các phương tiện mà tôi có. Mau làm mau, cái chết thứ hai là chết ngay trong cái lý tưởng hành động. Ngay thẳng em lý tưởng hành động của tôi đã chết, có nghĩa là sao? Háo hức quá, khi gặp quá nôn nao háo hức quá, chảy ảo rồi cổ gầy lừ.

Mình nhớ là đừng có tưởng. Đừng tưởng có cái lý tưởng hành động hay phương tiện hành động là đã đủ nha. Đừng có tưởng có lý tưởng hành động, có hành động chủ. Phải biết kiểm soát bản thân, sử dụng thông minh phương tiện mình có thì mới có thể đến đích như ý.

Nội dung bài kinh này nó có bao nhiêu đó mà nó sáng chân, mà nó không có bị đọc cho nó đây. Không được khóc xe máy là người ta nói rõ, nhưng mà cái kiểu nói ngày xưa là nhà ta nhìn ngày, nhìn tâm của các vị tỳ-kheo nha. Mà nhìn tao, có thể nói của người thời đó. Bây giờ mình là 26 thế kỷ sau, mình đọc lại cái bản dịch là mình ăn bã mía, mình đang ngậm một đồng bã cà phê, mình rất sao mà nói không nó khó nuốt nha. Bã mía mẹ nào mà cái xác cà phê là lúa cả ngã nào. Tất cả những cái này đối với trí tuệ thánh thì nó vừa trả cái xác thôi nha. Mà cái bản, cái xác của 26 thế kỷ trước, bây giờ bệnh viện dịch lại, giờ mình mừng thấy bà nhậu rồi nha.

Cho nên cái bản chân này có bữa mà vậy nè. Đừng tưởng của lý tưởng hành động hay là phương tiện hành động là đủ, mà phải biết kiểm soát bản thân và sử dụng thông minh phương tiện mình có thì mới có thể đến đích.

Nhi, các biến hiệu kinh thành công ở Châu Đốc, một loại bệnh, những khó khăn không thể vô cùng, nhưng mình nó vô cùng quan trọng đó. Một quá nên nó đây mình nó giống như cái hồ nước, cầu nước, mà trước bít lỗ này mà khoét lỗ kia thì nó đi. Thì bây giờ đây, ông nói cho tôi biết đi, anh muốn giữ nước đồng hồ hay là anh xả nước cho nó cạn? Muốn giữ em biết hát, còn anh muốn xả thì anh phải muốn trả tiền. Vậy anh đừng có mà bặt, có thằng này bít lỗ này mà sẵn. Ok thì anh làm gì được cái gì? Bít rồi xả, xả dịch ở đây cũng gì? Anh cho cô gái có lắm, lại chết ngay trong hai cái trận địa do chính anh này sắp xếp.

Cái tặng một là chết ngay trong chính các phương tiện mà có. Lợn chết ngay cái lý tưởng hành động. Ngay trong cả chính trị cũng vậy, có biết không? Chính trị và thương trường cũng có rất nhiều kẻ, cái thuở đầu anh cũng lý tưởng là xây dựng đất nước và dân tộc, tưởng sau cuối cùng các ngày chóc, chết ngay trong cái lý tưởng. Và chính trị của mình muốn làm giàu, làm đẹp của dân tộc, tưởng xả được cậu một học thuyết quân sự, về đưa cả quê hương dân tộc vào bóng tối, là chết ngay trong các phương tiện hành động. Chết nghe được lý tưởng hành động đó, nhớ các phương tiện hành động.

Viễn tưởng hành động được tính biểu diễn, làm ăn buôn bán của vệt, có chân cái rốn bông ra là cuối cùng mình treo cổ. Chỉ quyền đưa ngón xài cái vốn ngu quá nha. Huy động vốn ngu quá rồi cho nên nghe thì cũng chết, mà có tiền xài ngu, xài cái bị vốn bông ra, mất chuyện ngàn tỷ tử treo cổ không keo rồi chắc nha.

Rồi bây giờ tới cái kênh cuối cùng là cái kênh nào? Mấy giờ rồi ta? Không mở chỉ cách kiểm tra mới hay, tôi nói hay lắm luôn. Cái kênh mà kinh Niết Bàn, nhưng mà cái bàn này dán sơn xa thì uống quá. Em treo mà bắt có gì ăn trong vòng 2 phút thì ăn kiểu gì? Chị có úp chén nước mắt giọt nha. Em bánh xe mà giữ cho hết chỉ cho không nước mắt, mà thẳng làm vậy cú vậy. Chấm cái này cái kia, chứ còn tự nhiên cái cho cái gì.

Xe mà giữ cho hết, chỉ cho không nước mắt mà thẳng làm vậy, cú vậy. Chấm cái này cái kia, chứ còn tự nhiên cái cho cái gì. Có một phút ăn bánh xe thì đủ khắp nước chấm rồi.

Ok, chúc các bạn về luôn chút.

Cái bị con gà vui, ngày mai mày học cái kia rồi, nó xe lắm. Nhưng mà mong là bàn ai cũng vậy, hiểu không.

Ta đây có một người khuya rồi cũng đang nói bụng ở đâu. Cái đôi mình nói vui lắm đó, đủ thẳng mặt cái được. Người Việt khuya, người tuổi đang gõ âm, người của Dương Úc khuya quá. Sang ăn đi anh, hả, mập ăn do được rất nhiều, cái bụng nó bự. Bạn ạ, ở cùng nhà.

Tôi yêu karaoke.